

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2017. gada 16. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Nodokļi — Pievienotās vērtības nodoklis — LES 4. panta 3. punkts — Sestā direktīva — Valsts atbalsts — Maksātnespējīgu fizisku personu parādu atļaišanas procedūra (esdebitazione) — PVN parādu nepiedzenamība

Lieta C-493/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 6. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 21. septembrī, tiesvedībā

Agenzia delle Entrate

pret

Marco Identi.

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents),

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. De Bellis, avvocato dello Stato*,

— Spānijas valdības vārdā – *M. A. Sampol Pucurull*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *A. Caeiros*, kā arī *L. Lozano Palacios* un *F. Tomat*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LES 4. panta 3. punktu un Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”), 2. un 22. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Agenzia delle Entrate* (Ieņēmumu dienests, turpmāk tekstā – “nodokļu iestāde”) un *Marco Identi* par aplikšanu ar pievienotās vērtības nodokli (PVN) un reģionālo nodokli, ko piemēro ražošanai, par 2003. finanšu gadu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Saskaņā ar Sestās direktīvas 2. pantu PVN ir jāmaksā par preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, ko par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas kā tāds rīkojas, kā arī par preču ieviešanu.
- 4 Sestās direktīvas 22. pantā ir paredzēts:
“[..]
4. Katrs nodokļa maksātājs iesniedz nodokļu deklarāciju noteiktā laikā, kurš jānosaka katrai dalībvalstij
[..]
[..]
5. Visi nodokļa maksātāji, iesniedzot nodokļu deklarācijas, samaksā [PVN] tīro summu. Tomēr dalībvalstis var noteikt citu šīs summas maksāšanas datumu vai pieprasīt starpmaksājumu.
[..]
8. [...] dalībvalstis var uzlikt citus pienākumus, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai pareizi uzliktu un iekasētu nodokļus un novērstu krāpšanu.
[..]”

Itālijas tiesības

- 5 Ar 2006. gada 9. janvāra *Decreto legislativo n. 5* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 5) (kārtējais pielikums 2006. gada 16. janvāra *GURI* Nr. 13) tika noteikta kārtība, kādā atlaiž parādus (*esdebitazione*), izdarot grozījumus *legge fallimentare* (Maksātnespējas likums), kas apstiprināts ar 1942. gada 16. marta *regio decreto n. 267* (Karāja dekrēts Nr. 267, 1942. gada 6. aprīļa *GURI* Nr. 81), 142.–144. pantā, un tajā tika izdarīti grozījumi ar 2007. gada 12. septembra *decreto legislativo n. 169* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 169, 2007. gada 16. oktobra *GURI* Nr. 241) (turpmāk tekstā – “Maksātnespējas likums”).

6 Saskaņā ar Maksātnespējas likuma 142. pantu “Parādu atlaišana”:

“Saistībā ar kolektīvo procedūru fizikai personai parādniecei atļauj atliktušos deklarētajiem kreditoriem neatmaksātos parādus ar nosacījumu, ka:

- 1) tā sadarbojas ar atbildīgajām iestādēm par procedūru, sniedz jebkādu lietderīgu informāciju un dokumentus parāda noteikšanai un rīkojas ar rūpību pareizai darbību norisei;
- 2) tā nekādā veidā tieši vai netieši nav kavējusi procedūru;
- 3) tā nav pārkāpusi 48. panta noteikumus;
- 4) tai parādu atlaišanas regulējums nav ticis piemērots 10 gadu laikā pirms šī lūguma iesniegšanas;
- 5) tā nav slēpusi aktīvus vai apgalvojusi neesoša parāda pastāvēšanu, radījusi vai saasinājusi starpību starp aktīviem un pasīviem, šādi liekot šķēršļus aktīvu un pasīvu kopuma un darījumu situācijas rekonstrukcijai, un nav arī ļaunprātīgi aizņēmusies;
- 6) pret to nav stājies spēkā izpildāms spriedums par krāpniecisku maksātnespēju, noziedzīgu nodarījumu pret valsts ekonomiku, ražošanu vai tirdzniecību, vai par jebkuru citu noziedzīgu nodarījumu, kas izdarīts saistībā ar uzņēmuma darbību veikšanu, izņemot, ja par šiem noziedzīgajiem nodarījumiem ir stājusies spēkā amnestija. Gadījumā, ja par kādu no šiem noziedzīgajiem nodarījumiem notiek kriminālprocess, tiesa aptur tiesvedību līdz kriminālprocesa pabeigšanai.

Parādu atlaišanu nevar piešķirt, ja kolektīvajā procedūrā deklarēto kreditoru prasījumi nav tikuši vismaz daļēji apmierināti.

No parādu atlaišanas ir izslēgti:

- a) uzturlīdzekļu un alimentu maksājumu pienākumi un jebkurā gadījumā pienākumi, kas rodas no saistībām, kuras neietilpst uzņēmējdarbībā;
- b) parādi par zaudējumu atlīdzību, kādi izriet no ārpuslīgumiskās atbildības (delikta), kā arī no kriminālajiem vai administratīvajiem naudas sodiem, kuri nav saistīti ar dzēstiem parādiem.

Šis regulējums nav piemērojams kreditoru tiesībām attiecībā pret solidāriem parādniekiem, parādnieka saistību garantētajiem un parādniekiem regresa kārtībā.”

7 Maksātnespējas likuma 143. pantā “Parādu atlaišanas procedūra” ir noteikts:

“Tiesa ar rīkojumu par kolektīvās maksātnespējas procedūras pabeigšanu vai pēc parādnieka lūguma, kas iesniegts nākamā gada laikā, pēc 142. pantā minēto nosacījumu pārbaudīšanas un ņemot vērā arī parādnieka sadarbību, pēc maksātnespējas administratora un kreditoru sapulces uzklaušīšanas, pasludina, ka no parādnieka, kas jau ir pasludināts par maksātnespējīgu, vairs nevar pieprasīt parādus, kuri nav tikuši atdoti pilnībā saistībā ar kolektīvās maksātnespējas procedūru. [..]

Parādnieks, kreditori, kuru prasījumi daļēji nav apmierināti, prokuratūra un jebkura cita ieinteresēta persona saskaņā ar 26. pantu var pārsūdzēt iepriekš minēto rīkojumu.”

Pamatlietas strīds un prejudiciālais jautājums

- 8 Ar 2008. gada 14. aprīļa rīkojumu *Tribunale di Mondovì* (Mondovi tiesa, Itālija) piešķīra parādu atlaišanu *M. Identi*, komplementārajam dalībniekam sabiedrībā *PVA di Identi Marco e C. Sas*, kas atrodas maksātnespējas procedūrā; pats *M. Identi* bija atzīts par maksātnespējīgu. Pēc šī rīkojuma nodokļu iestāde nosūtīja paziņojumu par aplikšanu ar PVN un reģionālo nodokli, ko piemēro ražošanai, par 2003. finanšu gadu.
- 9 *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) nodokļu iestāde lūdz atcelt *Commissione tributaria regionale del Piemonte* (Pjemontas reģionālā nodokļu tiesa, Itālija) 2012. gada 26. marta spriedumu, ar ko tika paturēts spēkā pirmās instances tiesas spriedums, ar kuru tika konstatēts šī paziņojuma par aplikšanu ar nodokļiem prettiesiskums un noraidīta nodokļu iestādes apelācijas sūdzība par šo spriedumu.
- 10 Iesniedzējtiesa paskaidro, ka parādniekam, kas ir par maksātnespējīgu atzīta fiziska persona, uzņēmējs, piemērojamās parādu atlaišanas procedūras mērķis ir ļaut šai personai “sākt no nulles” pēc visu iepriekšējo parādu dzēšanas pret deklarētajiem kreditoriem, kuru prasījumi nav pilnībā apmierināti, lai šis parādnieks no jauna varētu kļūt par aktīvu tirgus dalībnieku un parādu sloga dēļ nebūtu ierobežots savās iniciatīvās vai spējā radīt vērtību. Maksātnespējas lietu tiesa vairāku tiesnešu sastāvā pieņēma lēmumu par šīs procedūras piemērošanu parādniekam pēc nesaistoša atzinuma saņemšanas no maksātnespējas administratora un kreditoru sapulces un pēc pārbaudes tostarp par to, vai ir izpildīti Maksātnespējas likuma 142. panta pirmajā daļā paredzētie nosacījumi.
- 11 Iesniedzējtiesai ir šaubas par parādu atlaišanas procedūras saderīgumu ar Savienības tiesībām. Iesniedzējtiesas ieskatā, rodas jautājums par to, vai tāpat kā preventīvās vienošanās procedūrā, kas tika aplūkota 2016. gada 7. aprīļa spriedumā *Degano Transporti* (C-546/14, EU:C:2016:206), tādi tiesā konstatētie praktiskie apsvērumi kā atbilstīga uzņēmēja bankrots vai iespēja tikai daļēji atgūt PVN prasījumu var attaisnot pilnīgu vai daļējo atteikšanos no šī prasījuma.
- 12 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, tā kā likumdevējs Maksātnespējas likuma 142. panta trešajā daļā ir izsmeloši uzskaitījis tos parādus, no kuriem parādnieku nevar atbrīvot, tas ir uzskatījis, ka personai, kam var piemērot parādu atlaišanas procedūru, ir jāatļauj arī nodokļu parādi. Tomēr, pēc tās domām, ir jāpārbauda, vai šīs procedūras piemērošana PVN parādiem nav pretrunā ES tiesībām.
- 13 Tā piebilst, ka rodas arī jautājums par to, vai attiecīgais pamatlietas regulējums ir saderīgs ar Eiropas Savienības regulējumu konkurences jomā, jo ar šo regulējumu tiek veicināta tādu personu atgriešanās ekonomiskajā aprītē, kam ir piemērota minētā procedūra, salīdzinājumā ar citām personām, kuras ir atzītas par maksātnespējīgām un kurām likumā noteikto iemeslu dēļ šī procedūra nav piemērojama.
- 14 Šādos apstākļos *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai LES 4. panta 3. punkts un Sestās direktīvas 2. un 22. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj pievienotās vērtības nodokļa jomā piemērot tādu valsts tiesību normu, kurā ir paredzēta parādu, kas ir radušies par PVN, dzēšana subjektiem, kuri ir pielaisti parādu atlaišanas procedūrai, kas ir reglamentēta [Maksātnespējas likuma] 142. un 143. pantā?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 15 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesības un it īpaši LES 4. panta 3. punkts un Sestās direktīvas 2. un 22. pants, kā arī tiesību normas valsts atbalsta jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir pretrunā tas, ka PVN parādi tiek atzīti par dzēstiem, piemērojot tādu valsts procedūru kā

pamatlietā, ar kuru ir paredzēta procedūra parādu atlaišanai un atbilstoši kurai tiesa, ievērojot zināmus nosacījumus, var atzīt par nepiedzenamiem fiziskas personas parādus, kas nav atlidzināti maksātspējas procedūras noslēgumā, kura tiek piemērota šai personai.

- 16 Ir jāatgādina, ka no Sestās direktīvas 2. un 22. panta, kā arī no LES 4. panta 3. punkta izriet, ka katrai dalībvalstij ir jāveic visi atbilstošie normatīvie un administratīvie pasākumi, lai nodrošinātu PVN iekasēšanu pilnā apjomā tās teritorijā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 7. aprīlis, *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 17 Saistībā ar kopējo PVN sistēmu dalībvalstīm ir jānodrošina nodokļu maksātājiem noteikto pienākumu ievērošana, un šajā sakarā tām ir zināma rīcības brīvība, tostarp attiecībā uz to, kā ir izmantojami to rīcībā esošie līdzekļi (spriedums, 2016. gada 7. aprīlis, *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 18 Šī rīcības brīvība tomēr ir ierobežota ar pienākumu nodrošināt Savienības pašu resursu efektīvu iekasēšanu un ar pienākumu neizraisīt būtiskas atšķirības attiekmē pret nodokļu maksātājiem – gan vienas dalībvalsts robežās, gan arī visās dalībvalstīs. PVN direktīva ir jāinterpretē atbilstoši nodokļu neitralitātes principam, kas ir raksturīgs kopējai PVN sistēmai un saskaņā ar kuru uzņēmējiem, kas veic vienādas darbības, nedrīkst piemērot atšķirīgus nosacījumus attiecībā uz PVN iekasēšanu. Visās dalībvalstu darbībās attiecībā uz PVN iekasēšanu ir jāievēro šis princips (spriedums, 2016. gada 7. aprīlis, *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 19 Savienības pašu resursos, atbilstoši Padomes 2007. gada 7. jūnija Lēmuma 2007/436/EK, Euratom, par Eiropas Kopienų pašu resursu sistēmu (OV 2007, L 163, 17. lpp.) 2. panta 1. punktam ietilpst tostarp ieņēmumi, kas gūti, piemērojot vienotu likmi saskaņotajai PVN aprēķina bāzei, kura noteikta saskaņā ar Savienības noteikumiem. Tādējādi pastāv tieša saikne starp ieņēmumiem no PVN atbilstoši piemērojamajām Savienības tiesībām un atbilstošo PVN resursu nodošanu Savienības budžetam, jo jebkādi trūkumi pirmo minēto iekasēšanā iespējami izpaužas kā otrā minētā samazinājuma cēlonis (spriedums, 2016. gada 7. aprīlis, *Degano Trasporti*, C-546/14, EU:C:2016:206, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 20 Ņemot vērā šos elementus, ir jānosaka, vai iespēja, ka, pastāvot zināmiem nosacījumiem, PVN parādi tiek atzīti par nepiedzenamiem, piemērojot pamatlietā aplūkoto atlaišanas no parādiem procedūru, ir pretrunā dalībvalstu pienākumam garantēt maksājamā PVN iekasēšanu pilnā apjomā to teritorijā, kā arī nodrošināt efektīvu Savienības pašu resursu iekasēšanu. Šajā nolūkā ir jāpārbauda trīs šīs procedūras piemērošanas nosacījumi.
- 21 Iesākumā šķiet, ka saskaņā ar parādu atlaišanas procedūru, ko ir aprakstījusi iesniedzējtiesa un kas aplūkota šī sprieduma 5.–7. punktā, par maksātspējīgu atzītai fiziskai personai var atlaist tās nesamaksātos parādus, lai tā varētu atsākt uzņēmējdarbību. Parādu atlaišanas procedūras piemērošana, kas var notikt vienlaikus ar maksātspējas procedūru vai pēc tas, tātad nozīmē, ka parādnieka aktīvu un pasīvu kopums ir pilnībā likvidēts un no šīs likvidācijas izrietošā aktīvu sadalīšana kreditoru starpā nav ļāvusi pilnībā samaksāt parādus. Turklāt saskaņā ar Maksātspējas likuma 142. panta trešo daļu parādu atlaišanu piešķir tikai tad, ja maksātspējas procedūrā deklarēto kreditoru prasījumi ir apmierināti vismaz daļēji.
- 22 Turpinot, parādu atlaišanas procedūra ir piemērojama vienīgi fiziskām personām, kuras atbilst zināmiem Maksātspējas likuma 142. panta pirmajā daļā paredzētiem nosacījumiem attiecībā uz parādnieka rīcību pirms kolektīvās maksātspējas procedūras uzsākšanas vai tās laikā. No šiem nosacījumiem tostarp izriet, ka, pirmkārt, parādniekam šī procedūra nevar būt tikusi piemērota pēdējo desmit gadu laikā pirms tās piemērošanas lūguma, ka tas nedrīkst būt notiesāts par krāpniecisku maksātspēju, ekonomisku noziedzīgu nodarījumu vai noziedzīgu nodarījumu, kas izdarīts saistībā ar uzņēmējdarbību, tas nedrīkst būt slēpis uzņēmuma aktīvus, izraisījis tā maksātspēju vai to pasliktinājis ar ļaunprātīgu aizņemšanos un, otrkārt, ja kolektīvās maksātspējas procedūras laikā tas

ir bijis rūpīgs un sadarbojies. Šie apstākļi tād šķiet galvenokārt attiecas uz parādnieka godīgumu un lojalitāti un tād tie ir tādi, kas šis parādu atlaišanas procedūras piemērošanu paredz vienīgi parādniekiem, kuri rikojas labā ticībā.

- 23 Visbeidzot, attiecībā uz procedūras norisi Maksātnespējas likuma 143. pantā ir paredzēts, pirmkārt, ka tiesai, kura izskata lietu, ir jāpārbauda, vai ir izpildīti minētā likuma 142. pantā paredzētie nosacījumi, otrkārt, ka ir jāuzklausā maksātnespējas administrators un kreditoru sapulce, un visbeidzot, treškārt, ka kreditori, kuru prasījumi nav pilnībā apmierināti, prokuratūra un jebkura cita skartā persona var iesniegt pārsūdzību par minētās tiesas lēmumu, ar kuru pilnībā nesamaksāti parādi saistībā ar kolektīvo maksātnespējas procedūru ir atzīti par nepiedzenamiem. Tādējādi parādu atlaišanas procedūra nozīmē, ka tiesu iestāde veic novērtējumu par katru atsevišķo gadījumu. Turklāt tā ļauj attiecīgajai dalībvalstij, kurai ir PVN prasījums, pirmkārt, sniegt atzinumu par parādnieka lūgumu, kurš lūdz tam piemērot šo procedūru, pirms lēmuma par šo lūgumu pieņemšanas un, otrkārt, attiecīgā gadījumā iesniegt pārsūdzību par lēmumu, ar kuru pilnībā nesamaksāti PVN parādi ir atzīti par nepiedzenamiem, kādēļ ir jāveic atkārtota pārbaude tiesā.
- 24 No šiem konstatējumiem izriet, ka tāpat kā preventīvās vienošanās procedūrā, kas tika aplūkota 2016. gada 7. aprīļa spriedumā *Degano Transporti* (C-546/14, EU:C:2016:206, 28. punkts), pamatlietas parādu atlaišanas procedūrai ir piemērojami stingri nosacījumi, ar kuriem sniedz garantijas tostarp attiecībā uz PVN parādu piedziņu, un, ņemot vērā šos nosacījumus, tā nav vispārēja un nediferencēta atteikšanās no PVN iekasēšanas un nav pretrunā dalībvalstu pienākumam nodrošināt maksājamā PVN iekasēšanu pilnā apjomā to teritorijā, kā arī nodrošināt efektīvu Savienības pašu resursu iekasēšanu (skat. spriedumu, 2016. gada 7. aprīlis, spriedums *Degano Transporti* (C-546/14, EU:C:2016:206, 28. punkts).
- 25 Attiecībā uz tiesību normām valsts atbalsta jomā ir jāatgādina, ka valsts pasākuma kvalificēšanai par “valsts atbalstu” saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir nepieciešams, lai būtu izpildīti visi turpmāk minētie nosacījumi. Pirmkārt, tam ir jābūt saistītam ar valsts iejaukšanos vai tajā ir jāizmanto valsts līdzekļi. Otrkārt, šai intervencei jābūt tādai, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, ar to ir jāsniedz selektīvas priekšrocības tā saņēmējam. Ceturtkārt, tam jābūt tādām, ar ko tiek izkropļota konkurence vai tiek radīti draudi to izkropļot (spriedumi, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*Hansestadt Lübeck*, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 40. punkts, kā arī 2016. gada 21. decembris, Komisija/*World Duty Free Group SA* u.c., C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Attiecībā uz priekšrocības selektivitātes kritēriju vērtējumu, kas ir “valsts atbalsta” jēdziena pamatā LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, no Tiesas tikpat pastāvīgās judikatūras izriet, ka šī nosacījuma izvērtēšanai ir jānosaka, vai saistībā ar konkrētu tiesisko kārtību valsts pasākums var dot priekšroku “noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktu preču ražošanai” salīdzinājumā ar citiem, kas ir faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā, ievērojot ar minēto pasākumu izvirzīto mērķi, un kam piemēro atšķirīgu attieksmi, kuru būtībā var kvalificēt kā diskriminējošu (spriedums, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*World Duty Free Group SA* u.c., C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Turklāt ir jāatgādina, ka fakts, ka tikai tie nodokļu maksātāji, kas atbilst attiecīgā pasākuma piemērošanas kritērijiem, var saņemt ar šo pasākumu sniegtās priekšrocības, pats par sevi tam nepiešķir selektīvu raksturu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2012. gada 29. marts, *3M Italia*, C-417/10, EU:C:2012:184, 42. punkts, kā arī 2016. gada 21. decembris, Komisija/*World Duty Free Group SA* u.c., C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981, 59. punkts).
- 28 Šajā lietā pietiek konstatēt, ka saistībā ar Maksātnespējas likuma normām, ar ko regulē parādu atlaišanas procedūru, personas, kurām ir atteikta šis procedūras piemērošana vai nu tādēļ, ka uz tām nav attiecināma šis procedūras piemērošanas joma, vai arī tādēļ, ka nav izpildīti minētā likuma 142. panta nosacījumi, neatrodas faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā ar personām, kurām šo

procedūru piemēro, ievērojot šajās normās izvirzīto mērķi, kas, kā izriet no šī sprieduma 10. un 12., kā arī 21. un 22. punkta, ļauj par maksātnespējīgu atzītai personai, parādniekam, kurš rikojas labā ticībā, atsākt uzņēmējdarbību, esot atbrīvotam no to parādu sloga, kas pēc šai personai piemērotās maksātnespējas procedūras nav samaksāti.

- 29 No tā izriet, ka, nepastāvot vajadzībai izvērtēt pārējos šī sprieduma 25. punktā atgādinātos nosacījumus, tāda parādu atļaišana kā Maksātnespējas likumā paredzētā nevar tikt kvalificēta par valsts atbalstu.
- 30 Ņemot vērā šos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesības un it īpaši LES 4. panta 3. punkts un Sestās direktīvas 2. un 22. pants, kā arī tiesību normas valsts atbalsta jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretrunā tas, ka PVN parādi tiek atzīti par nepiedzenamiem atbilstoši tādām valsts tiesiskajam regulējumam kā pamatlīetā, ar kuru ir paredzēta procedūra parādu atļaišanai un atbilstoši kurai tiesa, ievērojot zināmus nosacījumus, var atzīt par nepiedzenamiem fiziskas personas parādus, kas nav atmaksāti šai personai piemērotās maksātnespējas procedūras noslēgumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 31 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

Savienības tiesības un it īpaši LES 4. panta 3. punkts un Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 2. un 22. pants, kā arī tiesību normas valsts atbalsta jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretrunā tas, ka pievienotās vērtības nodokļa parādi tiek atzīti par nepiedzenamiem atbilstoši tādām valsts tiesiskajam regulējumam kā pamatlīetā, ar kuru ir paredzēta procedūra parādu atļaišanai un atbilstoši kurai tiesa, ievērojot zināmus nosacījumus, var atzīt par nepiedzenamiem fiziskas personas parādus, kas nav atmaksāti šai personai piemērotās maksātnespējas procedūras noslēgumā.

[Paraksti]